

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 21.

Den 1ste August 1896.

45de Aargang.

Tale af Ældste B. H. Roberts,

holdt i Salt Lake City den 26. April 1896.

(Fortfat fra Side 308.)

Jeg ønsker at sige nogle Ord til Forfar mod den Betskyldning, at vi ere snæverhjerte og bigotte, som der paastaas, at vi ere, og som anses som en Hindring for at vinde Indflydelse i Verden, ja selv blandt vore omgivende Venner. Er Kristi Evangelium, som vi have annammet, en bigot Religion? Jeg kan ikke betragte den i dette Lys. Tvertimod har jeg fundet mere Liberalitet, mere Haab og mere Menneffelighed ved den end ved nogen anden Religion, som jeg er bekjendt med. Betragte for Eksempel Profeten Almas Ord, som han ytrede, da han følte en overvældende Glæde over sit Held i Ordets Forkyndelse. Han ønskede af sit ganske Hjerte, at han havde en Engels Røst, og at han kunde proklamere Evangeliet til alle Folk. Det synes, som om Herrens Aand irettesatte ham midt i hans ophøjede Begjær, thi han siger:

„Hvorfor skulde jeg ønske, at jeg var en Engel for at kunne tale til alle

Jordens Ender? thi se, Herren forunder ethvert Folk at blive undervist om hans Ord af dem, som tilhøre deres egen Nation og deres eget Sprog, ja, alt det, som han i sin Visdom anser tjenligt for dem at have; derfor se vi, at Herren raadslaar i Visdom, i Overensstemmelse med det, som er retfærdigt og sandt.“

Jeg kunde udfordre Alt, hvad der nogeninde er skrevet af kristne Skribenter, hvor liberalt det end maa være, til Sammenligning med dette Citat fra Mormons Bog. Jeg forstaaer nu, hvorfor der blev oprejst en Confusius blandt de store Horder af Guds Børn i Asien for at lære dem, om ikke Religion, saa dog i det Mindste en Filosofi, der var en god Erstatning for denne, indbefattende næsten alle de moralske Dyder, som Religionen lærer. Jeg kan nu forstaa, hvorfor der blev oprejst en Buddha for at lære Folket guddommelige Principer, der, skjøndt de ikke indeholdt Sandhedens Fylde, dog

indeholdt saa megen Sandhed, at den bragte dem fra Midnattens Mørke til Morgendæmringens Lys. Jeg kan forstaa, hvorfor en Muhamed blev oprejst blandt Araberne, Abrahams Afkom, for at afvende Folket fra at tilbede Sten og Træ og for at lede deres Sind til en højere Platform og en bedre Kundskab om Gud og hans Egenskaber. Ligeledes blandt de europæiske Nationer. Jeg kan forstaa, hvorfor en Luther, en Calvin, en Wesley, en Knox og andre Reformatorer, som have arbejdet for religiøs Dphsning, bleve oprejste. Jeg forstaaer, at Gud har handlet barmhjertigt mod alle sine Børn, ledet dem fremad og givet dem saa meget af Sandheden, som de vilde modtage. Her er Frihed og Liberalitet, her er Guds Visdom og faderlige Omsorg tilkjendegivet; dette viser, hvorledes han paa en vis Maade drager Omsorg for alle sine Børn. Er der noget Indskrænket eller Snævert forbundet med dette?

Jeg læser ligeledes i Aabenbaringerne om Generationer og Nationer, som have levet paa Jorden uden Evangeliet og uden guddommelig Fuldmagt iblandt sig, og jeg lærer, at hvor ingen Lov findes, bliver Folket dømt uden Lov i Overensstemmelse med Guds Naade og Barmhjertighed. Vort Sangfor synger somme Tider:

„Søg ikke Høst, hvor der ikke blev plantet,
Søg ikke Dag, hvor Natten regjerer.“

Vi forventer ikke, at Menneskene ville blive dømt efter Evangeliet, naar de have levet i en Generation, i hvilken det ikke er blevet forkyndt; men Synskredsen udvider sig mere, eftersom vi nærme os dette Emne. Derksom de Sidste-Dages Helliges Lære er den snævre, indskrænkede Religion, som der paaftaas, hvorledes kan det da være, at den lærer, at selv Hedningerne skulle faa Del i den første Opstandelse? Der-

som den er en snæver og bigot Religion, der henviser Alle, som ikke ankanne den, til uendelig Glendighed og Ve, hvad er da Hensigten med de opførte Templer? Hvad betyder Arbejdet for baade Levende og Døde i disse hellige Huse? Hvad menes der med at sammensøje alle Slægter i den menneskelige Familie? Der menes en dybere Opfattelse af det evige Evangelium blandt de Hellige, end Verden antager. Der menes, at Evangeliet er lige saa evigt som Herren selv, og at det vandrør Haand i Haand med Guds Børn. Gud har i sin Visdom foranstaltet det saaledes, at Evangeliets Principer og Ordinanfer altid skulle være tilgængelige for hans Børn. De onde Handlinger, som begaaes i denne begrænsede Tid, ville ikke blive uendelige i deres Følger, ville ikke medføre uendelig Glendighed og Ve; men naar Guds Sønner og Døtre fremkomme med et ydmygt Hjerter og en angergiven Aand og udbrække deres Haand mod Herren, ville de finde, at hans Haand altid er udraakt mod dem, at den blot ventede paa Hjertets Ydmygelse, paa Lydighed mod Evangeliet, før den var rede til at lede dem fra Mørket til Lys. Dette er, hvad Mormonismen lærer. Er der noget Snævert eller Indskrænket ved en saadan Religion?

Jeg observerer, at en af de Erklæringer, som Presbyterianerne vedtog i Spanish Fork (jeg taler om dette, fordi de retfærdiggjøre sig ved et af mine Bærfæ), var den, at de, som ikke anerkjende Joseph Smiths Mission, betragtes som Kjætttere og blive Fortabets Sønner.

Det er næppe i denne Forjamling nødvendigt for mig at sige, at Mormonismen lærer ikke saadanne Ting. Jeg ved, at jeg aldrig har lært det. Jeg er endog saa af den Mening, at

Jungen kan blive en Fortabetsens Søn, før han bliver bragt til Huset og anammer Evangeliet, før han modtager en Del af Præstedømmets Myndighed, og før han i Besiddelse af disse Betsignelser og denne Myndighed forbræder sig mod Guds Lov, vender sig bort fra Evangeliet, bliver en Forræder mod Guds Bænk og fornægter Forsoningen. Jeg er af den Mening, at Jngen vil blive underkastet den Fordømmelse, som er mødt Lucifer, før han har begaaet den samme Synd; da, og kun da, kan den samme Fordømmelse falde paa ham, og dette kan ikke ske, før han har smagt Guds gode Ord og deltaget i hans Magt. Vore Benner tage derfor sejl, naar de erklære, at vi lære, at de, som ikke anerkjende Joseph Smiths Vidnesbyrd og det Bænk, som han oprettede, blive Fortabetsens Sønner.

Jeg er ikke her for at smigre eller for at behage vore Benner, og jeg vil frit sige til Alle, at dersom de forkaste dette Budskab og lukke deres Hjertes derved, ville de blive kaldte til Regnskab derved; thi Huset er kommet til Verden lige som i Frelserens Dage, og fordi Menneskene foragte Huset, vil Fordømmelse følge. Vor Religion lærer os, at Alle skulle opstaa i den store Fremtid og blive dømt efter deres Gjerninger efter Faderens Naade og Retfærdighed. Alle skulle modtage den Grad af Ophjælse, hvortil deres Tro, Hengivenhed og Fortjeneste berettiger dem, og som deres Intelligens kan opfatte og nyde. Deres Hærlighed vil blive forskjellig; ligesom den ene Stjerne er forskjellig fra den anden i Klarhed, saaledes vil der ogsaa blive forskjellige Grader af Hærlighed, Ophjælse, Magt, Udvikling og Fremadstriden; heri bestaar Belønningen og Betsignelserne, der ville blive Menneskene tildekte.

Er der noget Anstrog af Bigotteri, Uretfærdighed eller Snæverhertethed ved disse Lærdomme? Jeg kan ikke se det. Lader os se paa Protestanternes og Katolikkernes Teologi og Lærdomme og spørge: Hvad bliver der af dem, som I ikke have omvendt til den kristelige Religion? Nitten Aarhundreder af gunstig Vejlighed til at sprede Kundskab om Jesu Evangelium ere henrundne, og I have ikke indtil dette Aarhundreder omvendt mere end omtrent en Fjerdedel af Jordens Indbyggere. Hvorledes gaar det dem, som staa udenfor Eders Kirker? Hvorledes gaar det dem, som hensej ved uden Evangeliet i de forløbne Aarhundreder af den kristelige Tidregning? Hvorledes gaar det de ukendte Millioner i Amerika, som ere faldne lige som Løvet fra Skovens Træer uden nogen sinde at være komne i Berøring med Eders Missionærer? Er der Noget i Eders Lærdomme, i Eders Begreb om Saliggjorelsens Plan, der udtrækker en frelsende Haand mod disse tallose Millioner af Guds Børn? Hvad er Svaret? Hvorledes fremstiller sig nu Spørgsmaalet om Snæverhertethed og Bigotteri? Hvor er Eders udstrakte Plan? Vi kunne ligeledes spørge: Hvad er Eders Lære angaaende smaa, uskyldige Børn, som i millionvis gaa bort uden Eders Daabs Sakramente? Ere I stilledes saaledes, at I have Ret til at tale om Snæverhertethed og Bigotteri hos andre Religioner?

Jeg omtaler ikke disse Emner med nogen som helst Harme eller Bitterhed. Jeg ønsker, at vore anderledes troende Benner maa kunne forstaa Evangeliets Skjønhed og Omfang, som det blev aabenbaret til Profeten Joseph Smith. Jeg ønsker, de maa blive ledte til at forstaa Hensigten med Menneskets Tilværelse, som dette Evangelium lærer

os den. Det synes mig, at da maatte den Læbe forstumme, der bestylder Kristi Evangelium, som vi have annammet det, for at være en snæver, indskrænket Religion.

Brødre og Søstre! tillad mig at sige dette: Dersom vore Venner beslutte, at de ikke kunne omgaa os som Kristne, medmindre vi anerkjende, at de have Evangeliets Fylde og guddommelig Fuldmagt til at forkynde og udføre dets Ordinanser; dersom vi paa denne Maade gjensidig erklære hinanden kirkeløse, da lad det i det Mindste fra vor Side ske med kristelig Godmodighed og uden Had til Nogen som helst. Dersom vi ikke kunne have Fællesskab med hverandre, hvilket vi maaste logisk betragtet ikke kunne, skjøndt vi maaste ere villige til at gjøre dem flere Tilstaaelser, end de ere villige til at gjøre os, idet vi tilstaa, at de have mange værdifulde Sandheder i deres Trosbekjendelse og Værdomme, lader os da alligevel være kristne Venner.

Herren lod i sin Naade det skrevne Ord, der, skjøndt fragmentarisk, dog indeholder mange Sandhedsjuveler, forblive, da Evangeliet og den guddommelige Myndighed blev borttaget fra Menneskenes Børn. Saa vidt som de kristelige Sekter, ja selv Hedningerne, optage disse Sandheder, saa vidt have de det Gode. I vide, at efter at Solen er gaaet ned, forbliver der et Tusmørke paa Himlen; naar dette forsvinder, og Nattens dunkle Raabe breder sig over Alt, lader Gud Stjernerne skinne gennem Mørket, for at Menneskene med nogenlunde Sikkerhed kunne vejledes. Saaledes blev ogsaa, da Kristi Evangelium blev borttaget, Brudstykker efterladte, som reflektere dets Glans og nogle af dets Sandheder. Vor Fader efterlod i sin Godhed ikke Jordens Indbyggere i total Mørke. Han har i sit

Forsyn oprejst mægtige Mænd, som have grebet disse Sandhedens Brudstykker og holdt dem op som et Bænelys til Vejledning for Folket for til dels at bevare dem paa rette Spor, indtil Evangeliets Sol skulde opstaa paany i sin Fylde og kaste sine gylndne Straaler over den hele Jord. Herren gjorde dette for at gaa sine Børn, og vi lykønskede vore kristne Venner, som have annammet disse Sandheder og bevaret dem i deres Hjerter. Vi agte højligen deres Troskab mod disse Sandheds-Brudstykker. Men jeg ønsker at bemærke, at dersom vi ikke paa logisk Vis kunne anerkjende, at vore kristne Venner besidde Sandhedens Fylde, lader os da ikke glemme, at vi kunne anerkjende hverandre som Borgere i den samme Kommune, Børn af den samme Gud, Alle Arvinger til Saliggjørelse og berettigede til de samme politiske Rettigheder og Friheder. Vi kunne være gode Naboer og Medborgere. Dersom vi ikke tilfulde samstemme i vore Værdomme, kunne vi dog forene os i at virke for et højt moralsk Standpunkt blandt Folket. Nu, da Utah er ikklædt Selvbregjeringens Raabe, haaber jeg at se hende som en mønsterværdig Kommune i den store amerikanske Union, anerkjendende og bevarende for Alle, uanset deres forskellige Troesbekjendelser og Meninger, den Frihed og Lighed, der tilkommer amerikanske Borgere. Jeg ønsker at se en Friheds Mand i dette Land, Frihed for alle Sekter, kristne eller hedenske, Protestanter og Ortodokse, til at tilbede hvad som helst og paa hvilken Maade de ønske. Jeg haaber, særlig blandt de Sidste-Dages Hellige, at se al Frygt forsvinde for Indblanding i de Rettigheder, som tilhøre amerikanske Borgere. Kristi Evangelium, der begyndte med Frihed, vil aldrig ende Undertrykkelse,

og de Hellige burde aldrig betvivle, men føle sig forvissede om, at deres Frihed er sikker; Herren ønsker, at hans Børn skulle være fri, og Evangeliet indgyder en Friheds Aand i Folket. Det skaber ikke alene Frihed og Kjærlighed i Eders Hjerter; men det udvider Forstanden, renser Tankterne og gjør dem, som modtage det, frifindede og vllige til at lade Andre nyde de samme Rettigheder, som de selv nyde; dette er Evangeliets Aand.

Mine Venner og Brødre! disse ere de sidste Dage; vi leve i Tidens Fjldes Husholdning. Paulus vandrede sorgfuld fra Menighed til Menighed og opmuntrede deres Forstandere til at arbejde med Fliid, Dag og Nat, i Tide og Utide; thi han forudsaa med Bekymring, at hans Arbejde vilde ende i Forvirring, at Mørkets Raabe vilde jænke sig over Verden, og at Mænd vilde opstaa og drage Disciplene efter sig og forvanste Sandheden, som han meddelte Menighederne. Men han vedblev med Taalmodighed, og jeg forundres somme Tider over, at han ikke blev mismodig ved den øjensynlige Visshed om, at Kristi Kirke vilde blive udryddet og i dens Templer fremkomme en Magt, der skulde opstaa over Alt, hvad der kaldes Gud og Gudsdyrkelse, og gjøre sig til Herre over Guds Arvedel. Jeg har forundret mig

over, at han ikke forsmægtede ved de gruppvækkende Forvarsler, der synes at maatte besvære ham i hans Arbejde. Vi leve ikke i en saadan Tid. Vi leve i de sidste Dage, og Gud har lovet os, at Aarons Præstedømme skal ikke mere borttages fra Jorden, indtil Levi Sønner frembære Offer i Retfærdighed for Herren. Mektighedets Præstedømme skal heller ikke blive borttaget fra Jorden, som det blev i Mose Dage. Herren har udvalgt sine Tjenere; han kjender deres Nidkærlighed og Trofskab. Der er ingen Tid til at forvanste Evangeliet paany eller til at misbruge Præstedømmet til uretfærdigt Herredømme over Medmenneskene. Dette vil ikke ske; Kirken vil heller ikke blive udryddet eller Mørket indhylle Jorden paany.

Jeg bærer mit Vidnesbyrd om dette Værk og om dets Aand og Kraft. Dette er en Glædens Dag for de Sidste-Dages Hellige, dersom de blot kunne fremkalde tilstrækkelig Tro til at fjerne den mørke Taage, som Mørkets Fyrste søger at indhylle dem i, og klynge sig til Sandheden, som Gud har aabenbaret. Dersom I gjøre dette, forstkrer jeg Eder, at Dykkalighedens og Fredens Sol vil oprinde i Eders Hjerter; I skulle kjende, at Gud lever, og at dette er Sandhedens Værk, som han har oprettet paa Jorden. Maa Gud velsigne Eder. Amen. — (Deseret News.)

Herrens Dag og den jødiske Sabbat.

(Fortfat fra Side 311.)

Dersom vi give Ære til dem, som æres bør, da lader os ære Herrens Dag, den Dag, paa hvilken han opstod, og ære hans Navn, som tilvejebragte Livet; thi Loven var som en Tugtemester for at bringe Folket til Jesus, „men nu,

Troen er kommen, ere vi ikke mere under Tugtemesteren.“ (Gal. 3, 24. 25.) Dersom Retfærdighed erholdes ved Loven, da er Kristus død forgæves; men „Mennesket bliver ikke retfærdiggjort af Lovens Gjeringer, men ved

Jesu Kristi Tro. Men førend Troen kom, bevogtedes vi, indesluttede under Loven, til den Tro, som skal aabenbares. Hvad skal da Loven? Den blev søjet til for Overtrædelsers Skyld, indtil den Sæd kom, hvem Forjættelsen gjaldt, betjent af Engle ved en Midlers Haand. Thi I, saa mange som ere døbte til Kristus, have isørt Kristus; . . . men ere I Kristi, da ere I jo Abrahams Sæd og Arvinger efter Forjættelsen. I have Intet med Kristus at gjøre, I, som ville retfærdiggjøres ved Loven; I ere faldne fra Naaden. Der som I drives af Lunden, ere I ikke under Loven. Thi formedelst ham have vi Begge Afgang i een Mand til Faderen. Gudsrigtighed er nyttig til alle Ting og har Forjættelse for det Liv, som nu er, og for det tilkommende. Hvis der altsaa var Fuldkommelse ved det levitiske Præstedømme (thi til dette var Folket løvbundet), hvi gjordes det da hydermere behov, at en anden Præst skulde opstaa efter Melkisedeks Bis, og ikke benævnes efter Aarons Bis? Naar Præstedømmet omstiftes, sker jo og nødvendigvis en Omstiftelse af Loven. (Heb. 7, 11. 12.) Saa sker da en Afstæffelse af det foregaaende Bud, fordi det var svagt og unyttigt (thi Loven har Intet fuldkommet), og en Indførelse af et bedre Haab, ved hvilket vi nærme os Gud. Men nu har han faaet en saa meget hyperligere Tjeneste, som han og er Midler for en bedre Pagt, hvilken er grundet paa bedre Forjættelser; thi dersom hin første havde været ulastelig, da var der ikke blevet søgt Sted for en anden." (Heb. 8, 6. 7.) Disse Citater fra Pauli Breve bevise, hvilken Forandring der fandt Sted ved den ny Pagt. Herren sagde til Jeremias: „Se, de Dage komme, siger Herren, da jeg vil slutte en ny Pagt med Israels Hus og med

Juda Hus; ikke efter den Pagt, som jeg sluttede med deres Fædre, der jeg tog dem ved Haanden for at udføre dem af Egyptens Land, hvilken Pagt med mig de brøde; men . . . jeg giver min Lov i deres Indre og skriver den i deres Hjerte, og jeg vil være deres Gud, og de skulle være mit Folk." (Jer. 31, 31—33.) Den ny Pagt forplantede den gamle, som var beredt paa at træde tilbage, da den ny blev indført. Den ny Pagt traadte i Kraft, da Jesus opso'r til det Høje og gav Mænd Gaver til at ordne dens Affærer; „thi et Testamente bliver først gyldigt ved Døden, efterdi det endnu ikke har Kraft, medens han lever, som har gjort Testamentet." (Hebr. 9, 17.) Det gamle var kun en Skygge af og et Forbillede paa det ny; den ny Pagt var en direkte Opfyldelse af den gamle.

Vi se saaledes, at Forandringen fandt Sted umiddelbart efter Opstandelsen, thi samme Dags Aften, den første Dag i Ugen, aabenbares Jesus for sine Disciple, aandede sin guddommelige Fred paa dem, gav dem Fuldmagt til at lære alle Folk og til at døbe dem i Faderens, Sønnens og den Helligaands Navn og lære dem at holde alt det, han havde befalet dem, og sagde: „Annammer den Helligaand", „og efter otte Dage vare atter hans Disciple inde og Thomas med dem, da kom Jesus, der Dørene vare lukte, og sagde: Fred være med Eder!" (Joh. 20, 26.) Ordet „efter" er brugt som et Forholdsord i denne Tekst i samme Betydning, som det er brugt i Matt. 27, 63., nemlig: „Efter tre Dage oprejses jeg", og ifølge hans Opstandelse vide vi, at dette betyder paa den tredje Dag. Derfor vare begge de Tilfælde, hvor vor Frelser aabenbares for sine Disciple, paa den første Dag i Ugen, som blev kaldt „Herrens Dag" for at

adskille den fra den Sabbat, der fejrede den syftte Skabelse og Israels Børns Udfrielse. Apostlene fik Befaling til at forblive i Jerusalem, indtil den Helligaand blev udgydt over dem, hvilket ligeledes indtraf paa den første Dag i Ugen, og derved bekræftedes, hvad der tidligere blev udført, og dette var den nødvendige Udrustning for at sætte Kirken i Orden. Aabenbareren Johannes lægger stor Vægt paa Henviisningen til den første Dag i Ugen ved at anvende den betydningsfulde Benævnelse: „Herrens Dag“. I samme Betydning blev Paaskelammet forandret til Herrens Nadvere. Jeg tror, at dette tydeligt tilkjendegiver Tiden og Stedet, naar og hvor de første Kristne helligholdt Søndagen, og at Herrens Dag var til Ihukommelse om Kristi Opstandelse og den ny Skabelse.

Clemens af Alexandria paaftaar, at den ottende Dag er den rette Sabbatsdag, og at den syvende er en Arbejdsdag. Origenes opfatter det paa samme Maade og siger: Have vi aflagt den jødiske Højtideligholdelse, lad os da se, hvorledes Sabbaten burde holdes af de Kristne“. Hans Skrivelse viser, at Herrens Dag blev højtideligholdt i Alexandria. Tertulianus, Origenes og Cyprian anerkjende den ny Sabbat for at være oprindelig bestikket, og deres Vidnesbyrd er ikke modsagt af nogen af de tidligere kristne Sribenter. Fremdeles, de tidligere Kirkesædres Udtryk, saasom: „den ottende Dag“, „Solens Dag“, „den første Dag i Ugen“ og „Herrens Dag“, kunne kun passe til vor kristne Sabbat.

Tertulianus erklærer ogsaa, at den syvende Dag var en „foreløbig Sabbat“, hvilket bidrager til at stadfæste den allerede opfyldte Forjættelse, at den gamle Sabbat, Dyring og Omstjærelse vare ceremonielle Love. De gamle ceremo-

nielle Love bleve afstafede og skulde ophøre tilligemed den mosaiske Hus-holdning og gjøre Plads for Evangeliet; thi vort Haab grunder sig paa Kristi Forsoning og de Helliges Opstandelse. Det var fuldstændig passende at skænke Kirken en Dag til Erindring om den ny Fødsel og det ny Liv, som blev tilvejebragt ved Guds Søns store Opoffelse.

Jeg er fuldkommen overbevist om, at vi have: 1) Guds autoriserede Vilje, saaledes som den er aabenbaret i Bibelen, 2) Kirkens Historie under Apostlenes Ledelse, 3) Traditionen fra de tidlige Fædre, til at bevise vore Forpligtelser paa Herrens Dag.

Jeg tror, at det er nødvendigt for Enhvers Hælbred og Velsærd og for Kommunens Velvære, lige saa vel som det er en kristelig Pligt, at anvende i det Mindste en Syvendedel af Tiden til aandelige og moralske Pligter og til velgjørende Djemed. At lede den syftte Virksomhed paa andre Veje tilhører lige saa meget Naturens Love som Afvækslingen mellem Nat og Dag. Menneskets Sammensætning fordrer den Del af Tiden til syftt Hvile og aandelig Virksomhed. Mennesket visner aandeligt uden dette og trives i Forhold til sin Troskab med at efterkomme dette. Efter min Forstand er det en barmhjertig Bestikelse til Menneskeslægtenes fælles Gavn. Hovedhensigten med det gamle Testaments Sabbat var ikke Pligt; det var Retten til at hvile fra Livets Nøje, et Friheds-Privilegium fra jordisk Trældom, en Afløsning fra den pligtfuldige Arbejdsbefaling, et Billede paa Guds Hvile og Israels Forløsning.

Matthæus beretter i sit 22, 36—40., at en Lovkyndig spurgte Jesus: „Mester, hvilket er det store Bud i Lovene?“ Jesus svarede: „Du skal elske Herren

Din Gud i Dit ganske Hjerte, i Din ganske Sjæl og i Dit ganske Sind. Dette er det første store Bud; men det andet er lige som dette: Du skal elske Din Næste som Dig selv." Af disse to Bud hænger al Loven og Profeterne. Vi finde Frelserens Ord stadfæstede, naar vi undersøge de ti Bud. De første tre Bud ere indbefattede i det første og store Bud, som Frelseren gav, og de sidste seks indbefattes i det andet store Bud: „Du skal elske Din Næste som Dig selv“; af disse to Bud hænger al Loven og Profeterne. Det fjerde Bud, der ikke er indbefattet i de to store Bud, af hvilke Loven og Profeterne ere afhængige, er derfor en ceremoniel Lov og blev tilligemed andre ceremonielle Love opfyldte ved den Forløsning, som Jesus tilvejebragte. Jesus sagde: „Mener ikke, at jeg er kommen for at opløse Loven og Profeterne; jeg er ikke kommen for at opløse, men for at fuldkomne.“ De ni Bud, indbefattede i de to store Bud, bleve lærte af Jesus paa Oliebjerget; men det fjerde Bud blev fuldkommet, og paa dets smuldrende Ruiner fremstod Herrens Dag, et Memento om den ny Skabelse og Frelserens Hvile.

Vi ville blive domte efter den ny Fremstilling af Sandheden; thi Kristi Lov er bindende paa os. Paulus siger: „Gud skal domme Menneskenes skjulte Fdrætter efter mit Evangelium, ved Jesus Kristus.“ Ikke efter Loven, men efter Rigets Evangelium. Han siger ligeledes: „Men nu ere vi som Døde

løste fra Love, under hvilken vi holdtes, saa at vi skulle tjene i Mandens ny Væsen, og ikke i Bogstavens gamle Væsen.“ (Rom. 7, 6.)

Jeg ønsker at tilføje Vidnesbyrdet fra en af Verdens største Profeter, som blev dræbt, da Guds Rige var oprettet paa Jorden i de sidste Dage, ligesom Jesus blev dræbt, da Riget var oprettet i forrige Dage, nemlig Profeten Joseph Smiths Vidnesbyrd. Søndagen den 7. August 1831 gav Herren ham en Befaling til de Hellige i denne Hus-holdning som følger: „Og paa det at Du mere fuldkomment maa kunne holde Dig ubesmittet af Verden, skal Du gaa til Bedehuset, og ofre Dine Sakramenter paa min hellige Dag; thi sandelig, denne er den Dag, der er beskiftet Eder til Hvile fra Eders Arbejde, og til at øve Eders Andagt for den Allerhøjeste. Ikke desmindre skulle Eders Bønner opjendes i Retfærdighed alle Dage og til alle Tider; men kom ihu, at paa denne Herrens Dag skal Du ofre Dine Gaver og Dine Sakramenter til den Allerhøjeste, og bekjende Dine Synder for Dine Brødre og for Herren. Og paa denne Dag skal Du Intet bestille uden at tillave Din Føde i Hjertets Enfoldighed, at Din Faste maa være fuldkommen; eller med andre Ord, at Din Glæde maa være fuldkommen. Visjelig, dette er Faste og Bøn; eller med andre Ord: Glæde og Bøn.“ (Bogens Bog 19, 2. 3.)

(Deseret News.) Henry S. Tanner.

Ogsaa andre Ting. Vi bede en god Del — naturligvis ikke for meget — maatte ikke saa meget, som vi burde —; men hvorledes gaar det med Tilbageblikket, Betragtning, Taksigelse, Pris og Tilbedelse? — Christian Standard.

Den 1. August 1896.

Budskabet til denne Slægt.

Det er en af de vigtige, aabenbarede Sandheder, at den Almægtige ikke tillader sine Børn her paa Jorden at blive overfaldne af store Begivenheder, uden at de først ere advarede. „Den Herre, Herre gjør ikke Noget, uden at han har aabenbaret sin Hemmelighed for sine Tjenere, Profeterne.“ (Am. 3, 7.) Denne aabenbarede Sandhed synes næsten helt glemt blandt Nutidens Kristne; thi endskjøndt Millioner forvente en større og mere omfattende Omvæltning i Verdens Afvæger end nogen forudgaaende, vente de dog ingen Profet til at forudsige den, intet bemyndiget Sendebud til at tale med speciel Fuldmagt fra den Gud, som styrer Alt.

Kirkehistorien ophjser tilfulde dette Spørgsmaal. Menneskene bleve advarede 120 Aar før Floden og havde Lejlighed til at omvende sig fra den Vederstyggelighed, der optændte Herrens Vrede og fremkaldte den guddommelige Beslutning om at ødelægge Jorden. Da det gamle Pagtens Folk afveg fra Herrens Beje, og det blev nødvendigt for ham at omstyrte deres Regjering, blev det tilkjendegivet ved specielle Sendebud. Jo dybere Folket sank i Ugudelighed, jo mere alvorlige bleve disse Mænds Erklæringer og jo tydeligere deres Forudsigelser. Til sidst forstummede Profetiens Røst og blev ikke hørt i næsten fire Hundrede Aar, men Rigets endelige Omstyrkelse skete ikke, før Messias og hans udvalgte Sendebud havde givet dem højtidelig Varsel om, hvad der forestod. Den hellige Historie beviser den Kjendsgjerning, at Gud i sit Forsyn oprejser Profeter ved alle store Epoker i Menneskeslægtens Historie. Kunne vi da forvente Kristi Regjering oprettet blandt Menneskene, uden at den først er bleven bebudet ved inspirerede Sendebud?

Det ny Testaments store profetiske Bog underretter os om, at før Slutningen af den nuværende Husholdning skulde der udgaa Sendebud med det evige Evangelium og forkynde det for alle Stammer, Slægter, Tungemaal og Folk, fordi „Guds Doms Time var kommen nær“, og udraabe Alles Pligt, at tilbede den Gud, som skabte Himlen, Jorden, Havet og Vandenes Rilder — ikke den magtesløse Gud, som det læres ved menneskelige Religionshysterer. Budskabet skulde ligeledes forkynde Babylons Fald og Guds Straffedomme over de ubodfærdige Ehdere.

Profeten Josephs, hans Succesforers saa vel som enhver Vildstes Vidnesbyrd fremtræder, naar det betragtes ved det ny Testaments Lys, i en saa vigtig Betydning, at det ikke kan overvurderes.

„Bereber Eder! bereber Eder for det, som skal komme; thi Herren er nær, hans Vrede er optændt, hans Sværd er drukkent i Himlen, og det skal falde paa dem, som bo paa Jorden; thi Herrens Arm skal aabenbares.“ (Pagtens Bog 1, 3.)

Dette er Hovedindholdet af Budskabet til denne Slægt. „Guds Doms Time er kommen nær.“ Frelse kan kun opnaas ved at „bevare Guds Befalinger og Jesu Tro.“ (Mat. 14, 12.)

Beviserne for dette Værks guddommelige Oprindelse tiltage i alle Retninger. Menneftelige Love vil fig ude af Stand til at modftaa Laftens Vølge, der truer Samfundet fra alle Sider. Kan denne Kjendsgjerning overbejes uden at frembringe den Overbevisning, at dersom ikke guddommelig Indblanding finder Sted, vil den moralske Tilftand, selv i Lande, der rose fig af Kirker og kristelig Civilisation, blive, ligesom den var før Floden. Elementerne synes at være i Oprør, som om de vare utaalmodige over at vente paa Tiden, da deres Kræfter skulle overfeje Jorden og rense dens Overflade fra Syndens og Besmittelsens Byrde. Den politiske Situation ligner meget den, som Johannes beskriver i Aab. 16, 12—15.: „Vejen beredes for Kongerne fra Østen“. Hedenkabet, Pavedømmet og Muhamedanismen eller, som de betegnes i det profetiske Sprog, Dragen, Dyret og den falske Profet, gibe sig mere eller mindre tilkjende blandt „Jordens Konger“, og Enden kan kun blive, som den er forudsagt.

For de Hellige og Andre, som ikke deltage i Verdens berusende Indfyldelse, ere disse Ting af stor Betydning. „Salig er den, som vaager og bevarer sine Klæder, at han ikke skal gaa nøgen, og de skulle se hans Skam.“ (Aab. 16, 15.) — (Deseret News.)

Aføsning.

Ældste Eric Gillén løses fra at præsidere over Stockholms Konference.

Ældste B. M. Ravsten løses fra at præsidere over Skåne Konference.

Ældste P. Jensen løses fra at præsidere over Kjøbenhavns Konference.

Ældste N. A. Mørck løses fra at arbejde i Kjøbenhavns Konference.

Ældste Hans S. Rasmussen løses fra at arbejde i Aarhus Konference.

Ældste John Anderson løses fra at arbejde i Stockholms Konference.

Disse Brødre have udført en god Mission og løses med Tilladelse til at rejse hjem den 13. August.

Ældste D. R. Brown løses fra at arbejde i Aalborg Konference.

Befikkelse.

Ældste Carl A. Ahlquist beftikkes til at præsidere over Stockholms Konference.

Ældste Monzo B. Irvine beftikkes til at præsidere over Skåne Konference.

Ældste Geo. Christensen beftikkes til at præsidere over Kjøbenhavns Konference.

Ældste D. R. Brown beftikkes til omrejsende Ældste i Aarhus Konference.

C. A. Lund,

Præsident over den skandinaviske Mission.

Uddrag af Korrespondance.

Frederikshald, den 26. Juni 1896.

Præsident C. N. Lund.

Kjære Broder!

Da jeg nu er løst fra min Missionsvirksomhed, ønsker jeg herved at benytte Lejligheden til at takke mine Brødre, Søstre og Venner for deres Godhed og Venlighed mod mig, medens jeg har virket som Missionær blandt dem. Dette er min anden og — jeg har Grund til at tro — sidste Mission til mit Fødeland, Norge. Jeg er nu ved at rejse tilbage til mit Hjem, og idet jeg byder mine Brødre og Søstre Farvel, ønsker jeg, at Herren maa velsigne Alle, som have gjort Godt mod mig, og at de Trofaste snart maa følge efter til Guds Børns Forsamlingssted.

Jeg ønsker at bære mit Vidnesbyrd, maatte for sidste Gang, til mine Landsmænd. Hvad jeg i Forening med Hundreder af mine Brødre og Medarbejdere har forkyndt offentlig og privat, er Jesu Kristi Evangelium. Denne Kirke er den eneste Kirke, som Gud anerkjender paa Jorden, og de, som ere oprettede af Mennesker, ville ikke og kunne ikke bestaa. Lad det blive bekjendt for Alle, at Gud har talt med sin egen Røst og sendt Engle til Jorden nu ligesom i forrige Dage, og at Joseph Smith var den Mand, som Gud havde udkaaret til at grundlægge det sidste Dages store Værk og samle Alt under Et, baade i Himmelen og paa Jorden. Jeg ved, at dette Vidnesbyrd er Sandhed og vil bestaa, og at de, som have hørt det og ikke annamme det, ville blive kaldte til Regnskab derfor.

Jeg byder nu mine Slægtninge og Venner Farvel. Vi skulle mødes paa den „anden Side“. De ville snart erkjende, at mit Vidnesbyrd er sandt.

En venlig Hilsen til mine Brødre fra Zion.

Deres Broder i Herren,

Louis J. Holtzer, sr.

Sukcesionen i Præsidentskabet

over

Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige.

Af Ældste B. H. Roberts.

(Fortsat fra Side 317.)

Det staar nu tilbage for mig at vise, at Profeten Joseph virkelig gav „Draklerne til en Anden“, og at de forbleve i Kirken.

I en Forsamling, som afholdtes den 7de August 1844 i de Halv-

fjerfindsthyes Hal i Nauvoo, og som bestod af de tolv Apostle, Nauvoo Stads Høj-Raad og Højpræsterne, sagde Brigham Young angaaende de Tolv i en Tale, som han holdt, straks efter at Sidney Rigdon havde talt:

„Joseph bekræftede paa os alle de Røgler og al den Myndighed henhørende til Apostel-Embedet, som han selv besad, før han blev tagen bort fra os, og ingen Mand eller Forbund af Mænd kan gaa imellem Joseph og de Tolv, hverken i denne eller den næste Verden. Hvor ofte har ikke Joseph sagt til de Tolv: „Jeg har lagt Grundvoldden, og I maa bygge videre paa den; thi paa Eders Skuldre hviler Riget.“ (Joseph Smiths Levnetsløb, Mill. Star, 25. Aarg., Side 232.)

I den Tale, som han holdt hin mindeværdige Dag, den 8. August 1844, sagde Brigham Young, idet han fremfattede de tolv Apostles Krav paa Ketten til at lede Kirken:

„Jeg siger Eder, at de Tolvs Quorum har Guds Riges Røgler i hele Verden . . . I (de Hellige) kunne ikke bestikke en Profet, men dersom I ville lade de Tolv vedblive at virke i deres Plads, da er Rigets Røgler hos dem, og de kunne styre Kirkens Affærer og ordne Alt paa bedste Maade.“ (Joseph Smiths Levnetsløb, Mill. Star, Side 215—216.)

Hvorledes kunde Brigham Young være saa dristig at erklære saa uforbeholdent for Menigheden, at Rigets Røgler vare fremdeles i Kirkens Besiddelse — og især hos de Tolv? Det grundede sig paa den Kjendsgjerning, at Profeten Joseph havde overleveret hine Røgler til de Tolv.

Eldste Woodruff skriver fra Salem i Massachusetts den 11. Oktober 1844 paa en Tid, da Sidney Rigdons Fordringer endnu bleve drøftede:

Fandt Profeten Joseph Eldste Rigdon blandt sit Raad, da han organiserede de Tolvs Quorum, nogle Maaneder før sin Død, for at berede dem til deres Begavelser? Var han der, da de modtog deres Begavelser

og virkelig erholdt Guds Riges Røgler, og Guds Drakler, Røglerne til Abenbaring, og erholdt et Mønster af det Himmelske, og da han ved denne Lejlighed, talende til de Tolv, udbrod: Paa Eders Skuldre hviler Riget, og I maa sætte Eders Skuldre til og bære det; thi hidindtil har jeg maattet gjøre det, men nu hviler Ansvaret paa Eder. Det gjør Intet til Sagen, hvad der bliver af mig“? (»Times and Seasons«, 5. Aarg. S. 698).

Paa den Tid var Wilford Woodruff en ung Mand; lad os dernæst høre ham otte og fyrrethve (48) Aar senere, medens han stod under Byrden af fem og firfindsthve (85) Aar og i Overværelse af en stor Forsamling sagde:

„Jeg erindrer den sidste Tale, som han (Profeten Joseph) holdt til os før sin Død. Det var, før vi begave os paa vor Mission til Osten. Han stod paa sine Fødder i omtrent tre Timer. Bærelset var som fylt med en fortærende Ild, hans Aashn var klart som Røg, og han var iklædt Guds Kraft. Han forelagde os vore Pligter, fremstillede for os Fylden af dette store Guds Værk og sagde i sine Bemærkninger til os: „Paa mig er bleven beseglet enhver Røgle, enhver Myndighed, ethvert Princip henhørende til Liv og Frelse, som Gud nogenstinde har givet til nogen Mand, der har levet paa Jorden. Og disse Principer, dette Præstedomme og denne Myndighed hører med til denne store og sidste Uddeling, som Himmelen Gud har besluttet at oprette paa Jorden.“ „Nu,“ sagde han, idet han talte til de Tolv, „har jeg beseglet paa Eder enhver Røgle, enhver Myndighed og ethvert Princip, som Herren har beseglet paa mig.“ Og idet han fortsatte, sagde han: „Jeg har levet indtil nu, jeg har været iblandt dette Folk og taget Del i Forløsningens store Værk og Arbejde.

Det har været mit Ønske at se dette Tempel (Nauvoo Templet) bygget, men jeg vil ikke leve og se det fuldført, men I ville." Efter at have talt til os paa denne Maade sagde han: „Jeg siger Eder, at Ansvarret for dette Rige hviler nu paa Eders Skuldre; det paa-hviler Eder at bære det ud i hele Verden, og dersom I ikke gjøre det, ville I blive fordoemte.“

Det Vidnesbyrd, som Wilford Woodruff bar, medens han var ung, er det samme som i hans høje Alder; det samme, da han som Missionær rejste omkring uden Pung og Tasse i de østlige Stater, som nu, da han, hædret og elsket, paa Grund af sin uroffelige Rebelighed og Sandhedskjærlighed, staaer som Præsident for Jesu Kristi Kirke.

(Fortfættes.)

En trofast Moder bønhort.

I Sommeren 18— tjente jeg i Wahsatch Bjærgene hos en Mand, som beskæftigede sig med Kvægavl. Jeg var omtrent 21 Aar gammel og 60 Mil fra mit Hjem. Min hengivne Moder lærte mig i min Barndom at øve Tro paa Gud og elske det Gode. Jeg havde uroffelig Tillid til hendes Ord. Paa den Tid var jeg i Selskab med flette Mænd, og Omstændighederne, hvorunder jeg levede, egnede sig til at prøve en saa ung og uerfaren Mand's Tro; men jeg bevarede min Moders Værdomme i Erindring; de vare et Anker og en sand Vederkvælgelses Kilde for min Sjæl. Jeg modtog en Dag et Brev, fuldt af venlige og kjærlige Ord fra min Moder, hvori hun tillige bad mig om at sende sig nogle Penge, dersom jeg kunde, thi hun trængte dertil. Jeg bad min Principal om noget af mit Tilgodehavende og erholdt en lille Bankanvisning, som jeg i et Brev sendte til hende.

Efter en Tids Forløb modtog jeg paany et Brev, der blandt andre gode Ord indeholdt følgende Løfte: „Gud vil overflødigen belønne Dig, fordi Du er saa god mod Din gamle Moder.“ Disse Ord gif mig til Hjerte, og min

Glæde kjendte ingen Grændser; thi jeg vidste, at dette Løfte kom fra et saa oprigtigt Hjerte, som nogensinde slog, og jeg havde fuld Tro til, at det vilde blive opfyldt.

Straks efter, at jeg havde modtaget Brevet, begav jeg mig paa en Rejse, ca. 10 Mil fra Lejren, for at søge efter Kreaturer. Medens jeg ligegyldig red hen ad en Sti, blev min Opmærksomhed henvendt paa en smuk Rvide, omtrent 3 Aar gammel, der vendte Siden til mig. Jeg søgte mig paa-virket til at ride nærmere og betragte den nøjere; men hvor overrasket blev jeg ikke, da jeg opdagede, at det var min egen, som havde været borte i ca. 1½ Aar. Jeg havde ofte tidligere gennemrejst disse Græsgange, men havde ikke kunnet finde den. Min Moders Løfte kom mig umiddelbart i Tanker. Det fundne Dyr var mere værd end den Bankanvisning, jeg sendte hende. Dette kan maasse kaldes en barnlig Opfattelse; men jeg er lige saa vis paa, at dette Dyr blev bragt tilbage til mig paa Grund af min Moders trofaste Bønner, som jeg er paa, at jeg lever. — (Juvenile Instructor.) — S.

Morderen Holmes er en Katolik.

Fra Philadelphia berettes, at den dødsdømte Mordmorder S. S. Holmes blev døbt og indlemmet i den katolske Kirke den 16. April d. A. kort før sin Henrettelse. Ceremonien blev udført indenfor Cellens fire Vægge af Pastor B. J. Dailey.

Holmes fremsagde Trosbekendelsen, som fordres af dem, der indgaa i den katolske Kirke. Han gennemgik Ceremonierne sagte og tilskyndende oprigtigt. Holmes blev dernæst døbt. Han kunde nemlig ikke give Pastor Dailey tilfredsstillende Forsikring om, at han var bleven døbt ved sin Indlemmelse i den kongregationale Kirke, hvoraf han havde været Medlem fra sin Barndom. Derfor Pastoren havde været forvisset om, at Holmes var døbt, vilde den anden Ceremoni ikke være bleven udført; den første Daab vilde da være bleven anerkjendt.

En Gjendommelighed ved Holmes' Indlemmelse i den katolske Kirke fortjener at nævnes. Det bliver nemlig indpræget i Katolikernes Sind, saasnart de blive indlemmede i Kirken, at Jungen, som berøver sig selv Livet, kan indgaa i Guds Rige. Eftersom Holmes annammede den katolske Tro saa kort Tid før sin Henrettelse, er det ikke sandsynligt, at han havde til Hensigt at bedrage Galgen ved at tage sig selv af Dage, dersom han nogensinde tilforn havde haft den Tanke.

Holmes blev bestraffet for 26 Mord. Han tilstod at være skyldig i flere af dem, men vilde dog ikke paatage sig det hele Antal.

(Vi ville blot minde vore Læsere om Johannes' Ord: „I vide, at ingen Manddraber har det evige Liv blivende i sig.“)

Vandrer Nordpolen?

Ifølge Beretninger i udenlandske Blade ere Granskere af ovennævnte Spørgsmaal komne til den overraskende Slutning, at Nordpolen, denne saa meget efterjagte Plet paa vor Globe, ikke er stillestaaende, men vandrende. Der er derfor Mulighed for, at Forskere efter denne mystiske Plet en Stjøn Dag ville blive overraskede ved at møde den paa Halvvejen i Færd med at vandre til et mere behageligt Klima.

Der paaastaas, at man efter nøjagtige Observationer har fundet, at Breddegraden i Amerika stadig tiltager, medens Breddegraden paa den modsatte Side af Globen i samme Forhold af-

tager. Den eneste Forklaring, der gives overfor dette Fænomen, er, at Nordpolen fjærner sig fra Europa og nærmer sig til Amerika. Ved systematiske Udmaalinger er det godtgjort, at den paa sin Rejse mod Syd følger Grønlands Vestsyst med en Hastighed af omtrent 4 Fod aarlig.

Det er nu et Spørgsmaal, om vor Klode foruden den daglige og aarlige Rotation tillige har en tredie og hidtil ukjendt Bevægelse. Det er vel bekjendt, at der i den evige Is og Sne findes Levninger af Dyr og Planter, der kun kunne have eksisteret i et tropisk Klima. Saaledes fandt man i Aaret 1799 en

Ræmpeelefant i en Isblok ved Genafloedens Udlob i det hvide Hav; saa vel bevaret var dette Dyr, at Hunde og Isbjørne med Behag aade Kjødet. Denne Dyreart lever som bekendt kun i varme Egne. Man formoder derfor, at der en Gang herskede et tropisk Klima i disse frostbundne Lande.

Man har hidtil antaget, at disse Levninger hidrørte fra en Periode, da Jordens Afkjøling ikke var saa vidt fremskreden som nu, saa at der i Grønland og ved Spitzbergen var lige saa

varmt som i Indien og Afrika, hvor Elefanten nu lever. Efter Opdagelsen af Polens Vandring behøver man ikke længere at ty til denne Forklaring. Sine Dyr levede maaske den Gang under Ækvator, der imidlertid ikke befandt sig, hvor den nu er, men gik gjennem Sibirien og Grønland. Med den nuværende aarlige March vil det dog vare ca. to Millioner Aar, før de forøenede Stater naa det Sted, hvor Nordpolen nu er.

Storme.

Deres teoretiske Oprindelse.

De Fleste have set, hvorledes Luften opfører sig i en Hvirvelvind. Det Støv, de Straa og lette Gjenstande, som den fører med sig, gjøre Jagtagelsen let og tilkjendegive tydeligt tre forskellige Bevægelser, en roterende, en opadgaaende og en fremadstridende. Den fjerde, eller den spiralførmige, er kun et Resultat af de første to. Vindene løbe omkring et Centrum, og Retningen skifter paa hvert Sted, efter som Hvirvlen skrider fremad. Her have vi et Miniaturbillede af Cykloner, Tornadoer, Storme og andre voldsomme Vinde under forskellige Benævnelser. Disse ere kun mægtige Hvirvler, der alle grunde sig paa de samme Love og frembringes ved de samme Virkninger. Ordet Tornado betyder Hvirvelvind og Ordet Cyklon Hvirvelstorm; de adskillige sig væsentlig i Udstrækning.

Barometret, et vel bekendt Kvæjsølvinstrument, viser, at Lufttrykket stadigt skifter. Varme og Fugtighed gjøre Luften lettere, forarsage, at den stiger tilvejs og derved frembringer et Minimum (Lavtryk); Kulde og Tørre

gjøre Luften tungere, forarsage, at den synker og derved frembringer et Maksimum (Højtryk). Vind er kun Luftens Bevægelser, idet den strømmer fra Egne med højere til Egne med lavere Tryk og søger at udjævne Forskjellen. Minimum og Maksimum ere Stormenes Centrer, om hvilke de løbe. Vindene omkring et Minimum kaldes en Cyklon, omkring et Maksimum en Anticyklon. De sidste dreje sig om et større Centrum og ere forholdsvis svage. Naar Centret i større Storme vedligeholdes i længere Tid trods den stadige Tilstrømning, grunder dette sig paa, at Luften stiger tilvejs og undviger i de højere Regioner og derved giver Plads for anden Luft fra de omgivende Egne. Ved en opadgaaende Strømning over et Minimum foregaar der en Afkjøling, Fugtigheden fortættes til Skyer og Regn, Varme frigøres, og Ballancen bliver derved yderligere forstyrret; der findes derfor her gjerne overtrukken Himmel, Rødbør og ustadigt Vejr. Ved en nedadgaaende Strømning over et Maksimum foregaar der derimod en

Opvarmning, hvorfor Himlen der i Reglen er klar, Vindene svage og Vejret stadigt. Vindens Tendens er derfor at blæse rundt paa Jordens Overflade og ind imod det Sted, hvor Trykket er lavt, og ud fra det Sted, hvor Trykket er højt. Vinden følger Buys Ballots'

Loov, hvorved man kan bestemme, i hvilken Retning man har Cyklonens Centrum. Naar man paa den nordlige Halvkugle stiller sig med Ryggen mod Vinden, da er Retningen mod lavest Lufttryk forud til venstre.

Blandinger.

Uglen Oje er ubevægeligt. Det fastholdes i Ojhulen ved en elastisk, brustagtig Substans; men til Gjengæld har Uglen den Evne at kunne dreje Hovedet næsten helt rundt i en Cirkel uden at bevæge Kroppen.

En videnskabelig Rejsende i Palæstina beretter, at den galilæiske Sø ligger 800 Fod under Middelhavet, at den i Saltholdighed stærkt nærmer sig det døde Hav, og at Bunden stadig synker.

Den Hungersnød, der for Tiden hersker i Japan, er saa stor, at mange Forældre sælge deres Døtre for at faa Brød i Huset.

New-York er nu Verdens næststørste Stad. Ved Indlemmelsen af Brooklyn og Long Island City er dens Folkemængde steget til 3,100,000 Indbyggere. Den har 10,000 Bærtshuse, 90 Postkontorer, 1,100 Hoteller og 130,000 Beboelseshuse. 7,000 Politibetjente og 2,500 Brandfolk ville blive bestjæftigede.

En elektro-magnetisk Plante er nylig opdaget i Nicaragua i Mellemamerika. Naar man med Haanden river en Gren af Planten, faar man et stærkt elektrisk Stød. Magnetnaalen paavirkes allerede i 7—8 Skridts Afstand, og jo nærmere den kommer Planten, desto mere afviger den fra sin Normalstilling. Plantens elektriske Kraft varierer; ved Midnatstid er den Kul, og Kl. 2 om Eftermiddagen er den stærkest.

Indhold.

Tale af Uldste B. S. Roberts	321	Uddrag af Korrespondance	331
Herrens Dag og den jødiske Sabbat	325	Eufesjon	331
Red. Anm.		En trofast Moder bønhørt	333
Budskabet til denne Slægt	329	Morderen Holmes er en Katolik	334
Afløsning	330	Vandrer Nordpolen?	334
Besikkelse	330	Storme	335
		Blandinger	336

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af C. H. Lund, Sankt Pauls Gade 14, 1ste Sal.

Trykt hos F. E. Borhing (B. Petersen).

1896.